

CAPITOLELE 1-7 – Concluzii și aplicații

Primele 7 capitole cuprind principalele jertfe care trebuia aduse la Cort, precum și legile acestora. Aceste capitole consolidează marea descoperire pe care am făcut-o în Exod, și anume aceea că prima funcție a Cortului era revelarea caracterului lui Dumnezeu și că oferirea iertării era a doua funcție, funcție subordonată celei dintâi. Cortul a fost dat în primul rând ca un loc al resurselor spirituale, prin care evreul să poată trăi o viață în ascultare de Domnul. Cortul oferea și iertarea în caz de neascultare, însă nu o oferea niciodată fără resursele necesare pentru a nu mai repeta greșeala.

Nu este la întâmplare faptul că Leviticul începe cu prezentarea jertfelor de mulțumire. Aceasta era prima așteptare a unui Dumnezeu Preasfânt, iar aducerea jertfelor pentru păcat trebuia să reprezinte excepția, și nicidecum regula. Jertfele de mulțumire erau o fereastră prin care evreul putea să-L cunoască mai bine pe Domnul și să înțeleagă așteptările Sale de la el. El învăța că este plăcut Domnului doar dacă este gata să I se dedice Lui în întregime, indiferent de cost și de sacrificiu. Disponibilitatea și dedicarea trebuia să fie totale. Nu se acceptau jumătăți de măsură sau aspecte ale vieții care nu erau închinare Domnului. Prin darul de mâncare evreul făcea un pas mai departe și învăța ce vrea Domnul să facă cu viața, pe care el I-a închinat-o în întregime. Domnul vrea o relație. Această relație cuprinde două fațete. Prima se referă la raportarea permanentă la Yahwe ca la un Dumnezeu viu, la cunoașterea Lui necurmată, la comunicarea permanentă cu El. Prima fațetă face posibilă împlinirea celei de-a doua fațete: credincioșia față de legământ, păzirea tuturor poruncilor Domnului cu scopul de a-L reprezenta printre popoare. Iar jertfa de mulțumire îl ajuta pe evreul care trăia o viață de biruință să rămână smerit și recunoscător lui Dumnezeu. Acesta își aducea aminte că de la El vin toate prin harul Său, și că a Lui trebuie să fie toată slava în veci! Din jertfa de mulțumire el trebuia să mai învețe să persevereze în a căuta și mai mult pacea și părtășia cu Domnul!

În același timp, prin aceste trei jertfe, evreului i se deschideau ochii cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și la bucuria Sa pentru el. Nici măcar un „Mulțumesc!” nu putea rosti evreul la Cort fără vărsare de sânge. Domnul era un foc mistuitor și păcatul cerea jertfă de ispășire necurmată. Cel păcătos se putea apropia de Cel Sfânt doar pe baza jertfei care-l înlocuia în moarte. Apoi, evreul începea să înțeleagă bucuria lui Dumnezeu pentru ascultarea sa. Închinarea sa aducea o satisfacție imensă în inima lui Dumnezeu. Și Dumnezeu dorea să împărtășească această bucurie a Sa cu preotul-mijlocitor și cu evreul însuși. Bucuria lui Dumnezeu pentru el trebuia să-i umple sufletul de veselie și semnificație și trebuia să devină motivația principală pentru a persevera în sfințirea personală.

Prin jertfele de ispășire, evreul învăța alte lucruri despre Dumnezeu. Observăm faptul că jertfele pentru păcat nu erau doar vase aducătoare de iertare, ci și vase aducătoare de cunoștință. Evreul primea iertarea împreună cu o lecție despre caracterul lui Dumnezeu, lecție care să-i dea puterea necesară să nu mai repete păcatul comis. El învăța în primul rând că Dumnezeu este sfânt și că plata păcatului este moartea. El descoperea că vinovăția sa este imensă înaintea Domnului și că el merită iadul etern. Iertarea nu putea avea loc oricum. Cineva trebuia să moară în locul lui. Însă, evreul mai înțelegea și inima plină de har și de îndurare a Domnului. Domnul îl primea și îl ierta cu bucurie. Dragostea Sa necondiționată trebuia să-i topească inima și să-i dea aripi să zboare pe înălțimile sfințeniei. Iertarea era un dar nemeritat și o certitudine. Dar, această iertare venea doar dacă jertfa fizică oglindea ce era în inima evreului, doar dacă acesta avea un duh zdrobit și smerit și își aducea jertfa pentru păcat, din dorința sinceră de a reveni în relație cu Domnul. Pocăința autentică includea

recunoașterea vinovăției și angajamentul de a nu mai repeta greșeala. Dumnezeu oferă iertarea doar cu scopul refacerii relației, relație ce trebuia să se întemeieze pe credințioșia față de legământ și pe păzirea tuturor poruncilor Domnului.

Da, Cortul este un loc în care Dumnezeu S-a revelat și în care evreul putea să-L cunoască mai bine pe Domnul. Iar cunoașterea lui Dumnezeu reprezenta resursa spirituală necesară și suficientă pentru a putea trăi o viață de ascultare de Domnul. Psalmiștii au scris despre aceste lucruri în rugăciunile lor:

- „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în casa Domnului ca să privesc frumusețea Lui și să mă minunez de Templul Lui.” (Psalmul 27:4)
- „Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt ca să-Ți văd puterea și slava.” (Psalmul 63:2)
- „Ferice de cel pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta ca să locuiască în curțile Tale! Ne vom sătura de binecuvântarea Casei Tale și de sfințenia Templului Tău.” (Psalmul 65:4)
- „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Psalmul 84:1-2)

Psalmiștii nu vedeau în Casa Domnului doar un loc unde puteau să-și verse povara păcatului. Ci, în primul rând, ei vedeau în el un loc unde puteau să-L cunoască pe Dumnezeu și puteau să se apropie mai mult de El.

Deci, Cortul, prin menirea sa, nu încuraja complacerea în păcat, ci, dimpotrivă, era soluția lui Dumnezeu pentru a birui păcatul. Cunoașterea lui Dumnezeu, umplerea cu frumusețea lui Dumnezeu, reprezentau resursa necesară și suficientă pentru a învinge ispitele firii pământești. Ce se aprindea în mintea evreului când privea spre Cort: „Pot să trăiesc o viață de biruință prin cunoașterea lui Yahwe!” sau „Pot avea iertare pentru orice păcat!”? Deși și a doua afirmație este adevărată, este extrem de important locul pe care-l ocupă în teologia noastră.

Ce ne vine în minte când ne gândim la Isus Hristos, Cel care a „cortuit” printre noi și a împlinit în chip desăvârșit toate funcțiile Cortului: „Pot să trăiesc o viață de biruință prin cunoașterea lui Isus Hristos!” sau „Sângele lui Isus mă curățește de orice păcat!”? Viața, moartea și învierea lui Isus au făcut posibilă iertarea noastră. Însă, acestea au revelat și mai mult din caracterul și frumusețea Tatălui. Procesul iertării noastre devine un bapstisier al cunoașterii, în care trebuie să ne cufundăm pentru a primi puterea să învingem atacurile celui rău.

Biruința este prin Isus Hristos. Noi putem aduce jertfe duhovnicești prin Isus Hristos. Ce înseamnă: prin Isus Hristos?

- Prin Isus Hristos căpătăm iertarea păcatelor și suntem astfel eliberați de sub robia lor.
- Prin cunoașterea vieții lui Isus, descoperim standardele lui Dumnezeu și așteptările Sale de la noi (să trăim ca Isus).
- Prin cunoașterea lui Isus, ne umplem de Dumnezeu și de puterea duhovnicească suficientă și necesară pentru a birui îndemnurile firii pământești și a trăi o viață în ascultare de Domnul.

Pentru evreu jertfa de ispășire nu era doar aducătoare de iertare, ci și de puterea de a păzi poruncile Domnului (prin cunoașterea Celui Preaînalt)! Ce este pentru noi jertfa Domnului Isus? Doar mijlocul iertării noastre sau și locul unde Dumnezeu S-a revelat pe Sine în mod maximal, și deci spațiul sacru unde putem explora adâncimile caracterului Său?

Dumnezeu, după ce a dat poruncile Sale la muntele Sinai, S-a revelat pe Sine în Cortul Întâlnirii și a coborât în mijlocul poporului Său. Cunoașterea Celui ce locuia în Cort era resursa necesară și suficientă pentru a păzi poruncile. Putem spune că, prin tablele Legii, Dumnezeu Și-a descoperit în mod special voia Sa, iar prin Cort a vorbit mai mult despre Sine ca Persoană.

În Noul Legământ, Dumnezeu ni Se revelează într-o modalitate superioară în Isus Hristos. Resursa pentru a duce o viață de biruință este cunoașterea lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Să citim câteva pasaje care susțin acest adevăr:

- „și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3:16-19)
- „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeuiasca Lui putere ne-a dăruit tot în ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui...” (2 Petru 1:1-3)
- „Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim Cuvântul Său.” (1 Ioan 2:3)

Tragedia multor creștini este că ei nu mai perseverează în procesul cunoașterii lui Isus. Prin Isus Hristos, Dumnezeu Și-a făcut cunoscută taina ascunsă de veacuri. Noi o banalizăm și avem impresia că o cunoaștem. Nu ne smerim și nu ne trudim pentru a o explora mai mult. Scriptura este cristicentrică. Fiecare carte revelează ceva aparte din taina, care este Hristos și Biserica Sa. Și toate cele 66 de cărți adunate într-un tot unitar pun înaintea noastră într-un mod nebănuit de frumos splendoarea tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu. Pentru ca viața noastră să fie plină de putere, trebuie să explorăm cu răbdare taina ascunsă în cele 66 de cărți ale Bibliei. Trebuie să fim plini de Cuvântul Său, pentru a ne umple de frumusețea Sa.

Strategia celui rău pentru a ne face să trăim o viață de cerșetor este extrem de simplă: va lovi în resursă, va lovi în timpul nostru de părtășie cu Domnul, va ataca timpul de studiu și de rugăciune, motivația noastră pentru acest timp, cantitatea și calitatea acestui timp. La fel era și cu poporul Israel. Tragedia începea cu neglijarea Sabatului și a sărbătorilor, adică a timpului fizic petrecut în intimitate cu Domnul, pentru a-L cunoaște mai bine pe El. După aceea, poporul devenea o pradă ușoară șarpelui nemilos.

În final, aș vrea să insist puțin și pe cea de-a doua funcție a Cortului, aceea de a da iertarea. Nu vreau să fiu înțeles greșit și nu vreau să diminuez importanța acestei funcții. Vreau doar s-o așez la locul ei, acolo unde a așezat-o Domnul, și anume: ca funcție secundară ce se subordonează funcției cunoașterii. Căpătarea iertării nu te îmbracă și cu puterea de a birui păcatul. Căpătarea iertării este primul pas, absolut indispensabil. El însă deschide poarta spre a te îmbrăca cu puterea necesară răbdării ispitei, și anume: spre cunoașterea lui

Dumnezeu. Nu putem să ne apropiem de Domnul, să-L cunoaștem mai mult dacă avem păcatul pe noi. Mai întâi trebuie să fim iertați. Dar nu trebuie să ne oprim aici. Trebuie să ne înarmăm și cu armele luminii.

Iertarea este un lucru extrem de important pentru cel credincios. Când ne întoarcem la Domnul, suntem niște prunci și nu știm cum să luptăm cu ispita. Începutul alergării noastre este presărat adesea cu multe înfrângeri. Avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu pentru a putea continua procesul sfințirii noastre. Și chiar după începutul alergării noastre, ne permitem adesea multe nevegheri, care ne duc la înfrângeri spirituale rușinoase. Avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu pentru a continua relația cu El. Și este foarte important să știm că, dacă ne întoarcem spre El cu o inimă sinceră și fără viclenie, El ne va da cu bucurie iertarea Sa. Ne aducem aminte că nu doar arderea de tot sau darul de mâncare, ci și jertfa de ispășire era de bun miros înaintea Domnului. Domnul Se bucură să ne ierte și nu obosește iertând. El nu ne primește cu răceală sau dispreț, ci cu dragostea Sa de Tată. Este important ca, atunci când păcătuim, să ne apropiem de El cu deplină încredere în îndurarea Sa. Să credem în dragostea Sa și în bucuria Sa de a ne ierta. Să nu păstrăm în mintea noastră imaginea unui Tată ceresc plin de răceală și cu ochii muștrători atunci când ne dă iertarea. Nu, nu Acesta este Dumnezeul pe care-L revelează cartea Levitic.

Trebuie să credem în dragostea și căldura inimii Sale. El nu ne va spune cu asprime: „Iar ai greșit, păcătosule?”. Nu, ci ne va spune: „Te iert cu bucurie, du-te în pace și nu mai păcătuie!”. Și trebuie să credem în certitudinea iertării. Uneori sentimentul de vinovăție mai persistă și după ce ne-am cerut iertare. Ne mai putem simți vinovați față de noi sau față de semenii. Dar mai întâi de toate, am păcătuie împotriva Sa. Dacă El ne iartă, trebuie să ne iertăm și noi pe noi înșine și să ne simțim liberi față de semenii noștri. Prin firea pământească este posibil să ne simțim vinovați chiar față de Dumnezeu după ce ne-am cerut iertare. Este un simțământ înșelător. Trebuie să credem în iertarea lui Dumnezeu. Ea este o certitudine, ea este acum și aici! Înaintea Lui suntem albi ca neaua, suntem ca și cum niciodată nu am fi comis vreo fărâdelege. Acceptarea Sa e totală!

În final, aș reveni puțin asupra semnificației jertfei de mulțumire sau de părtășie. Cred că are două semnificații majore. Alături de recunoașterea faptului că toate vin de la Domnul și prin harul Său, evreul mai trebuia să învețe că era necesar să persevereze în apropierea de Dumnezeu. El trebuia să caute pacea și părtășia cu Domnul mereu și mereu și trebuia să-și dorească permanent o apropiere mai mare de Domnul. Arderea de tot și jertfa de mâncare reflectau ascultarea de Domnul și un anumit statut spiritual. Dar evreul nu trebuia să se mulțumească cu un anumit statut spiritual. Trebuia să caute mai mult și mai mult. De ce am spus acest lucru? Jertfa de mulțumire era singura jertfă din care mânca și evreul. Acest lucru semnifica o părtășie mai profundă cu Domnul. Astfel, jertfa de părtășie îl provoca pe evreu la o apropiere mereu mai mare de inima lui Dumnezeu.